

LBRIS

We know
books
ANNA IAKOV

Când cerul ne zâmbește

Istorioare cu tâlc pentru copii

Volumul 2

editura
Σοφία

București

Cuprins

Dudul turcului	5
Un taxi crocodil	13
Sfântul Nicolae Brutarul	18
Scapă-mă, Arhanghele Mihaile!.....	23
Ioachim cel mic.....	28
Stridia.....	32
Buldozerul și oița.....	36
Hoții de grâu.....	40
Oțetul.....	44
Anafura	50

Dudul turcului

Se dusesese vestea că în toată Creta nu exista decât un sat cu numele „Sfântul Ioan”, ce se afla în Réthimnos, unde nici un turc nu călcase vreodată. Satul era înconjurat de livezi cu măslini și nesfârșite podgorii de viță-de-vie. În spatele lui se înălța Muntele Ida, iar în față, la poale, era scăldat de Marea Libiei.

În acea vreme, în toate satele de primprejur trăiau turci care stăpâneau peste greci și peste pământurile lor. Numai în „Sfântul Ioan”, în satul acesta mic, deoarece era ocrotit de Sfântul Ioan Înaintemergătorul, nu se afla nici urmă de turc. Sătenii erau de părere că sfântul nu-i dorea în satul lui pe turci, iar dacă din întâmplare se rățăceau vreunii, îi alunga

neîntârziat. Vedeți voi, Sfântul Ioan avusese cândva acolo o mănăstioară care, cu trecerea anilor, a devenit pustie, rămânând doar bisericuța de la intrarea în sat.

– Pământurile satului nostru sunt sfințite, de aceea turcii nu calcă aici, ziceau sătenii. Sfântul Ioan nu îi vrea!

La auzul acestor vorbe, turcii se mâniiau.

– Voi, cretanii, numai din basme vă hrăniți, le răspundeau. De parcă satul vostru ar fi cel mai frumos din lume! Ce să facem aici?

– Nu mai bine recunoașteți că, de frica Sfântului Ioan, nici măcar unul dintre voi nu a pus piciorul, ani la rând, pe pământul nostru sfințit? grăiau sătenii.

Cu astfel de vorbe și cu altele asemenea, locuitorii din satul Sfântul Ioan stârneau mânia turcilor.

În satul învecinat, Níthavri, trăia un turc bogat, pe nume Mahmutákis, care avea multe pământuri. El știa toată povestea cu Sfântul Ioan și avea de gând să arate tuturor că toate vorbele cretanilor erau o minciună!

– Pe de o parte, cretanii zic asta ca să prindă curaj că au un ocrotitor puternic, iar, pe de altă parte, să ne sperie să nu punem mâna pe măslinile și vița lor de vie, le spunea el compatrioților lui. Dar le voi arăta eu!

Așadar, într-o zi, se hotărăște să ia doi slujitori cu el, se suie pe cal și, nici una, nici două, pornește spre „Sfântul Ioan”.

La vederea turcului intrând pe ulițele satului, sătenii s-au pierdut cu firea și au dat năvală cu toții în urma lui.

Odată ajuns în piață, efendi Mahmutákis descalecă de pe cal și, aruncând o privire împrejur, zărește în centrul satului, în „mesohoriá”*, cum i se spunea, o casă bogată și falnică.

---

* Literal: „mijlocul satului” (n. trad.).

– Mergeți și dați de știre stăpânului casei să facă bine, cât timp îmi beau cafeaua la cafea, el și familia lui să părăsească casa. De azi înainte, câtă vreme voi rămâne în satul vostru, casa aceasta va fi a mea. Și să vină, dacă va voi, însuși sfântul vostru să mă alunge din sat!

Zis și făcut! După plecarea stăpânilor casei, în locul lor s-a mutat turcul împreună cu cei doi slujitori ai săi.

În seara aceea, când efendi Mahmutákis s-a dus la culcare în odaia fostului stăpân și s-a întins în pat, a zărit sus, în colțul camerei, un mic iconostas cu icoana Maicii Domnului și a Sfântului Ioan Înaintemergătorul, precum și o candelă ce ardea încet.

Nu-i prea plăcea turcului că îl vedea pe sfântul de pe iconostas și, pentru o clipă, îi trecu prin minte să îl dea jos de acolo, dar într-atât era de obsesat, că, îndată ce închise ochii, adormi pe salteaua moale a patului.

Chiar dacă noaptea aceea de vară era una călduroasă, o adiere ușoară, răcoroasă, venea dinspre Muntele Ida și se strecura în odaie pe fereastra deschisă, aducând cu ea mi-reasma florilor de noapte și țârâitul greierilor care se au-

zea în surdină. Astfel, în acea seară, somnul boierului Mahmutákis a fost odihnitor și foarte plăcut.

În ziua următoare, turcul, sătul de somn, când a dat să se întoarcă în pat, căci nu dorea încă să se ridice, a simțit așternutul tare și o piatră împungându-l în coastă. A mai simțit cum îl gâdila pe frunte iarba uscată, iar în barbă parcă i se plimba o furnică. Vrând să o alunge, s-a lovit ușor cu palma peste obraz. În plus, simțea că soarele îi arde fața, iar greierii cântau monoton și tare, ca și când i-ar fi sfredelit urechea. Durerea și disconfortul l-au făcut, într-un târziu, să-și întredeschidă nedumerit ochii care, umplându-se de atâta lumină, îl usturau. Așa că i-a închis pe dată. Îngrozit, turcul se ridică dintr-o mișcare și, frecându-și ochii, privi în jur.

– Vai, vai, vai, cum am ajuns aici? s-a întrebat el când s-a văzut sub un dud, în afara satului, în fața bisericiuței Sfântului Ioan. Să mă ciupească cineva! a șoptit cu răsufierea tăiată. E un vis, a murmurat el și, pe

LIBRIS

We know
books

